

גליון 717
שנה י"ד תשפ"ו

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ק ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

וירא בסבלותם

בן עשרים שנה היה משה, הוא גדל שלא דרך כל העולם. כשיצא אל אחיו והיה רואה בסבלותם, היה בוכה ואומר, חבל לי עליכם מי יתן מותי עליכם, שאין לך מלאכה קשה ממלאכת הטיט. והיה משה נותן כתפיו ומסייע לכל אחד ואחד מהם, ראה משא גדול על קטן, ומשא איש על אשה, ומשא בחור על זקן, והיה משתמש בסמכות של מלכות שלו, והולך ומיישב להם סבלותיהם, ועושה כאילו מסייע לפרעה. אמר הקדוש ברוך הוא, אתה הנחת עסקיך והלכת לראות בצערם של ישראל, ונהגת בהם מנהג אחים, אני מניח את העליונים ואת התחתונים, ואדבר עמך. ראה שאין להם מנוחה, הלך ואמר לפרעה, מי שיש לו עבד, אם אינו נח יום אחר בשבוע הוא מת. ואלו עבדיך, אם אין אתה מניח להם יום אחד בשבוע הם מתים. אמר לו פרעה לך ועשה להם כמו שתאמר, הלך משה ותיקן להם את יום השבת לנוח.

(שמו"ר א' כ"ז)

פרשת השבוע

ותשלח את אמתה (ב' - ה')

רבי? אלא המשיך רבי מאיר שפירא בקולו המלהיב, מפרשה זו עלינו ללמוד מוסר השכל, שלעולם יחתור האדם אל המטרה הנכספת, מתוך אמונה ובטחון בהשם יתברך, ואפילו אם נראית לו המטרה רחוקה מכדי הישג ידו באורח טבעי, אסור לו להתייאש ולהוריד ידיו בחוסר אונים ובאפס מעשה. ואף אנו נעשה למען המטרה שלפנינו בכל כוחנו ומאודנו, ובעזרת ה' גם יכול נוכל.

ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא

בסבלותם (ב' - י"א)

מסופר על הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א שאמר, ישיבה בתענית אינה עוד בגדר עבודת ה', יש לפעול ממש ולהתקשר עם בני ישראל, ולראות בסבלותם, ולעזור להם בכל מה שאפשר, אחד מסוגל לעזור לחברו בכסף, השני יכול לעזור בעצה טובה, השלישי בתפלה שיתפלל בעדו, שיוושע במהרה בתשועת עולמים.

מסופר על הרה"ק רבי מאיר שפירא ראש ישיבת חכמי לובלין זיע"א שפעם נתכנסו בעירו כמה מראשי הקהילה עם רבני העיר, ודנו בענין חשוב שהיה בו משום הצלת נפשות רבות מישראל. אמרו אנשי המעשה שבין הנאספים. ענין זה שאנו דנים בו עתה, כבוד הוא מאתנו, ולא נוכל לבצעו בכוחותינו הדלים והצנועים. התערב רבי מאיר שפירא וקרא בהתרגשות, רבותינו דרשו כידוע את הכתוב 'ותשלח את אמתה' - את ידה. ועוד אמרו, אף על פי שידה של בת פרעה היתה קצרה מלהגיע לתיבה באורח טבעי, כיון שהושיטה את ידה להציל את משה, נעשה לה נס וידה נתארכה אמות הרבה, ונסיון ההצלה הצליח בידה. והנה יש מקום לשאול כאן, מה היתה סבורה בת פרעה בשעה שהושיטה ידה לתיבה המרוחקת ממנה מרחק

זמני השבת

פרשת שמות

זמני כניסת השבת

ירושלים: 4:17 ת"א: 4:31

זמני יציאת השבת

ירושלים: 5:33 ת"א: 5:34 ר"ת: 6:07

מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע

ליום ההילולא של הרה"ק בעל התניא והשו"ע זיע"א (כ"ד טבת)

בתי המדרש של וילנה (כאשר היא היתה עדיין ירושלים דליטא עיר מלאה חכמים וסופרים, לפני הכיבוש הרוסי ומלחמת העולם השנייה) היו תמיד מלאים יהודים נודדים מכל הסוגים, היו פה סתם קבצנים שחיוו על הפתחים, היו עניים שקיבצו נדבות באופן חד פעמי להכנסת כלה, והיו תלמידי חכמים יראי שמים שערכו גלות מרצון, כדי לייסר את הגוף ולזכר את הנשמה. המראה של יהודי זר שלא מבני המקום לא היה איפוא מראה נדיר בבתי המדרש הוילנאיים. אולם הור שנכנס באחד הימים לבית מדרש וילנאי, לא נראה תואם אף אחד מהסוגים שהוגדרו לעיל, עיניו החדות של השמש שהיו מסוגלות להעמיד כל אחד במקומו במבט אחד, הביטו בור בתמיהה, הוא לא התאים לתמונה הרגילה, הוא נראה בעל בית או אפילו סוחר, אך אם כן, מה הוא עושה באמצע היום בבית המדרש? היה זה יום חמישי בשבת, הור התיישב באחת הפינות, נטל גמרא והחל לומד בקול מתנגן, כשגופו נע לכאן ולכאן לקצב המנגינה, כך הוא למד שעה שעתיים. לאחר מכן סגר את הגמרא, הוציא אוכל מצקלונ, נטל ידיו וישב לאכול, ארוחתו של הור היתה צנועה למדי, הוא אכל לחם ודג מלוח, וקינה במים.

השמש שכל הומן הביט בור, ניגש אליו עתה אחרי שהלה בירך את ברכת המזון, נתן לו שלום, ושאלו אם להזמין לו מקום לינה באחד המלונות, או אצל יהודי מכניס אורחים. הור השיב בתודה, אך הוא אינו זקוק לכל זה, מזונותיו עמו, הוא אמר, ולישון הוא יישן בבית המדרש. לפנות ערב התמלא בית המדרש יהודים שנכנסו כדי להתפלל מנחה-מעריב, בניהם היה יהודי אמיד בעל בעמיו, שנוהג היה להזמין אליו מדי פעם אורחים לשבת, הפעם נאלץ השמש להשיב על שאלתו כי האורח היחידי הנמצא בבית המדרש, הוא יהודי המסרב להיעזר בהכנסת אורחים. ניגש בעל הבית האמיד אל הור, בירכו לשלום והזמינו לעשות את השבת בביתו. גם לו השיב הור כדרך שהשיב לשמש, יש לו מה שהוא צריך והוא מעדיף ללון בבית המדרש, אולם המזמין האמיד הפציר בור באומרו, כי אחרי הכל אינו מבין מדוע לא יתן יהודי ליהודי שני, לקיים את מצוות הכנסת אורחים, ומדוע שלא ישב בקרב אחיו היהודים ויתענג על שבת קודש? בלחץ הטענות הללו שהיו כבדות משקל, הסכים הור להתארח אצל מזמינו לשלוש סעודות השבת, אולם הוא עמד על כך כי ילון בבית המדרש.

וכך היה. בסעודת ליל שבת נכנס המארח עם אורחו לשיחה מעמיקה בדברי תורה, ושמן לראות כי אורחו יודע הרבה, וכי הוא איש חסיד ובעל מידות תרומיות, שניהם נהנו הנאה מרובה מהשיחה העריבה, אולם משהגיעה עת ברכת המזון, דוק של עצב ירד על המארח, והוא נאנח מעומק הלב. האורח לא רצה לגלות סקרנות, ועל כן לא אמר כלום. הדבר חזר ונשנה בסעודת השנייה, וכן בסעודה השלישית. אחרי צאת השבת הזמין בעל הבית את האורח להצטרף אליו למלווה מלכה, והלה הסכים ברצון. כאשר חזר המארח ונאנח מרות, הרהיב האורח עוז בנפשו ושאלו לפשר הדבר. המארח סיפר כי הוא ושותפו למסחר נקלעו לעסק ביש, העלילו עליהם עלילת שווא, והאשימו אותם בדבר שלא היו אשמים בו, למרות היותם חפים מכל פשע, הרשיע אותם שופט שונא יהודים, ודן אותם למאסר וקנס כבד.

עתה נמצא הענין בערעור בפני בית דין גבוה יותר, אך הסיכויים שיצאו זכאים הם קלושים ביותר.

בשמעו את סיפורו של המארח, אמר לו האורח כי הוא הנו חסיד מחסידי הרה"ק רבי שניאור זלמן "בעל התניא" זיע"א, ועתה הוא נמצא בדרכו אליו לליאזונה, אם אתם רוצים לשמוע בעצתי אמר, סעו שניכם אל הרבי, ספרו לו את מה שקרה לכם, ובקשו את עצתו ואת ברכתו, אני משוכנע כי הרבי יכול לעזור לכם. אין לי מושג כיצד הרבי שלכם יכול לעזור לי, אמר המארח, אך אדבר עם השותף שלי, ואם הוא יסכים ניסע שנינו אל הרבי. למחרת היום הלך החסיד לדרכו, ואילו בעל הבית הלך אל שותפו כדי לשוחח אתו על הענין. בימים ההם ימי בראשית של התנועה החסידית, היא לא היתה כל כך פופולרית בקרב היהודים שהתייחסו אל החסידים בחשד גלוי, היו שחשבו כי החסידים אינם מקיימים את המצוות כראוי, אין פלא איפוא כי השותף לא היה מוכן להזדהות עם החסידים על ידי נסיעה לליאזונה. לבסוף הסכימו השניים להיוועץ בראש הקהל ר' מאיר רפאלס, תלמיד חכם גדול ואדם בעל ידיעות כלליות נרחבות, שכבר קודם לכן ניסה לסייע להם בעניינם אך ללא הצלחה, הם החליטו לשאול אותו, ומה שהוא יאמר יעשו, ר' מאיר רפאלס לא היה חסיד, אולם להפתעת השותפים הוא סבר שאין זה רעיון רע כל עיקר לנסוע לליאזונה, אחרי הכל מה הם יכולים כבר להפסיד, אילו ידעו השניים על הנסיון בו התנסה ר' מאיר לפני זמן לא רב, לא היו מתפללים על ששינה את דעתו לגבי חסידות וחסידים. ר' מאיר לא סיפר לשניים כיצד שימש הוא עצמו אמצעי בידי בעל התניא ששיחרר עגונה מכבלי עגינותה בצורה מופלאה ביותר. מאז אותו מקרה שינה ר' מאיר את יחסו לרבי, אם כי הוא עדיין לא השתכנע לגמרי להפוך לחסיד, עתה הגיעה לידי הודמנות מצויינת, כך הוא חשב, לנסות שוב את כוחו של הרבי. את מחשבותיו אלו שמר ר' מאיר לעצמו, לשותפים הוא אמר, כי רק נס יכול לעזור להם, אני אינני עושה נפלאות אמר, אולי הרבי כן כזה, ומדוע שלא תיסעו אליו, וכי מה יש להפסיד.

השניים נסעו לליאזונה, נכנסו אל הרבי, וסיפרו לו על מצבם המיואש. הרבי הקשיב לדבריהם ואמר, אני רואה כי שניכם תלמידי חכמים הנכם ובקיאם בהוויות עולם, האם יודעים אתם את פירושו של מאמר חז"ל "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע". במה דומה שלטונו של מלך בשר ודם למלכותו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? השניים הודו שאין הם יודעים, אני אסביר לכם אמר הרבי, כאשר השם יתברך הופיע בפעם הראשונה בפני משה רבנו מתוך הסנה, ושלח אותו למצרים כדי להוציא את בני ישראל משעבוד מצרים, שאלו משה רבנו מה יהיה אם ישאלו לשמו? ענה השם יתברך כי שמו הוא סוד, כי כבודו מלא עולם, והשגחתו פרושה על כל העולם, אך את שמו אין לבטא, אין הוא ניכר בשמו, כי אם במעשיו, וניתן לקרוא לו רק שכינה אלוקית. הוא הדין למלך בשר ודם, סיים הרבי, למרות שיש לו שם פרטי משלו, בכל זאת כולם קוראים לו הוד מלכותו, ולמרות שנתניו של המלך אינם מכירים אותו אישית, ואף לא יכולים לקרוא בשמו, בכל זאת הם מקבלים על עצמם את מלכותו באהבה ומסירות. עתה, סיים הרבי, לכו הביתה וביטחו בה' שיהיה בעזרכם.

השניים עזבו את ליאזונה במפח נפש, הרבי לא נתן להם עצה, לא בירכם ולא כלום, רק השמיע באזניהם דבר תורה, שנראה היה להם כי לדברי הרבי אין כל קשר למשפט שצפוי להם. עתה הם יודעים את פירושו של מאמר חז"ל אך באיזו צורה זה יעזור להם.

משל ונמשל

לא להחמיץ את שעת הכושר

משל לבעל אכסניה שהלשינו עליו לפני הרשות, וכמעט שנגזר דינו לכלות את כל ימיו בצינוק ובעבודת פרך. עמד אותו אדם הפך עולמות ושכר פרקליטים גדולים, שלח שתדלנים לשופטים ועוד, אולם העלה חרס בידו. אמרו לו אוהביו וידידיו, רואים אנו שאין לך תקווה אלא לבוא ולהתייצב לפני המלך בכבודו ובעצמו, שכן ידוע הוא כמלך חסד ורודף משפט ואזניו קשובות לבקשת נתיניו, אם אך יעלה בידך להוכיח לפניו את צדקתך, בטוחים אנו כי לא יתן לעוות משפט. ומנהג היה נוהג אותו מלך שפעם אחת בשנה היה פושט את בגדי מלכותו, לובש בגדים פשוטים, וכך היה נוסע על פני הארץ מבלי שידע איש כי הוא המלך, וזאת כדי שיוכל לראות היטב אם הכל מתנהל במדינה למישרין, אם אין פרץ ואין צווחה ואין מעוות דין ומשפט. והנה קרה מקרה שהמלך עבר בעירו של בעל האכסניה, ואף בא להתאכסן בבית מלונו, ברם איש לא ידע על כך ואף לא בעל האכסניה עצמו. ימים אחדים לאחר שהמלך נסע משם, נודע הדבר מי היה אותו אורח פלאי, מששמע בעל האכסניה כי המלך בכבודו ובעצמו, אשר רצה לבוא לפניו להוכיח את צדקתו היה בביתו ולן אצלו, ויכול היה לדבר איתו פה אל פה ולהשמיע באזניו את טענותיו, וכי שעת כושר כזאת היתה בידו והוא החמיצה ללא תקנה, התחיל קורע בגדיו ומצעק, וי וי אוי לי ואבוי לנפשי, המלך הגדול ורב החסד הודמן לבית מלונו, ואני יכולתי להפיל תחינתי לפניו ולבקש ממנו על נפשי, והחמצתי את השעה. עתה כיצד אגיע אליו והוא רחוק וסגור בארמונו ומאות חיילים עומדים סביבו ושומרים עליו לבל יבוא אליו אדם אשר לא נקרא.

הנמשל: הרי ממש מקרה דומה יקרה לבני האדם, בהיותם כאן עלי אדמות בעולם הזה השפל, מצוי הוא כביכול מלך מלכי המלכים הקב"ה בביתו של כל יהודי, שעת כושר מצוינת יש לאדם להתקרב אליו ולהדבק בו יתברך על ידי לימוד התורה וקיום המצוות, ברם, רבים הם המחמיצים שעת כושר זו, לעומת זאת, בעולם הבא כשירצו להגיע אל מלכו של עולם בארמונו, שוב לא יהיה הדבר קל כלל ועיקר, ומי יודע אם יעלה זאת בידם. ישים כל אחד ואחד דבר זה ללבו כדי שידע לנצל את שעת הכושר בעודו שרוי עם המלך בבית מלונו.

(הרה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א)

השניים הצטערו על כך שהפסידו את זמנם היקר על ידי הנסיעה שלא העלתה דבר.

הם חזרו לוילנה, נכנסו אל רבי מאיר רפאלס וסיפרו לו את קורותיהם אצל הרבי, ר' מאיר רק משך בכתפיו, וכי מה הוא יכול לעשות? כנראה זה לא זה חשב, ובמוחו עברה המחשבה שחבל היה לשלוח את השניים לליאזנה.

יום המשפט קרב והלך, שני השותפים נסעו לפטרבורג הברירה, עורכי הדין אותם שכרו להגנתם לא מצאו שיש מקום רב לתקווה, לכל היותר הם יכלו לקוות להפחתת מה בעונש המאסר, אחד מעורכי הדין הציע להם לנסות ולהתקבל על ידי שר המשפטים בכבודו ובעצמו ולשטוח בפניו את טענותיהם, אחרי חקירות ודרישות, עלה בידי השותפים לברר, כי שר המשפטים מטייל בפארק מסויים מדי בוקר לפני לכתו למשרדו, הם שיחדו את שומר הפארק, ונכנסו בשעה מוקדמת כדי להמתין לשר, הם לא ידעו כי שר המשפטים לא הרגיש טוב בבוקר זה ונשאר בביתו. אולם לעומת זאת עבר בפארק שר החינוך, והם חשבו שהוא האיש לו הם מחכים, הם תפסו את שר החינוך ואחרי שהתנצלו על ההעזה שלהם, שיטחו בפניו את טענותיהם ואמרו, כי רק התערבותו יכולה להציל שני אנשים חפים מפשע מלהישלח למאסר. השר שמע אותם בסבלנות, אך לבסוף אמר להם כי טעות בידם, הוא אינו שר המשפטים אלא שר החינוך, וכי ענין זה לא שייך אליו והוא לא יכול לעזור להם במאומה. באומרו את דבריו המשיך השר ללכת, בעוד השניים נשארו קפואים על מקומם ונרעשים. לא עברו אלא דקות אחדות, והנה שומר הפארק בא אליהם בריצה ואומר להם, כי השר מבקש לראותם תיכף ומיד. הוא הוביל אותם אל הספסל עליו ישב שר החינוך, השר קיבל אותם בסבר פנים יפות ואמר להם, הנה אני רואה שאתם יהודים מלומדים, אם תוכלו להשיב על השאלה שאציג בפניכם, אביא בעצמי את עניינכם בפני הוד רוממותו הצאר, ואמליץ שיתנו לכם חנינה.

הנה לפני ימים מספר שאל הצאר ירום הודו אותי ואת חברי השר להסביר מאמר שכתוב בתלמוד שלכם, ואיש לא היה מסוגל להשיב. המאמר הוא "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע" ואם תסבירו לי אותו היינו שתבהירו במה דומה מלכותו של מלך בשר ודם למלכות השמים, אעשה לכם כפי שהבטחתי. עיני השותפים אורו, הם נזכרו בהסברו של הרבי, אשר לכאורה לא היה כל קשר בינו לבין הענין שלהם, הם הסבירו לשר את מה ששמעו מפי הרבי, יחד עם זאת הם סיפרו לו את הסיפור כולו ולא כיחדו ממנו מאין ידוע להם ההסבר על מאמר מוקשה זה. השר התרשם מאד ממה ששמעו אזניו, הוא הביע תקוה כי יעלה בידו באחד הימים להכיר את הרבי הקדוש בעל התניא, והבטיח לשותפים ששוב אין להם מה לדאוג בקשר למשפט שלהם. השר נפרד מהם בידידות, והלך שמח וטוב לב ישר אל הצאר. כדי לספר לו את הסיפור המופלא ואת תשובתו המוכנה על שאלתו. נקל לתאר כי לשמחתם של שני השותפים לא היה גבול, הם חזרו לוילנה ומיהרו לביתו של ר' מאיר רפאלס, לאחר ששמע את סיפורם של השניים, לא נותרו בלבו של ר' מאיר כל ספקות. הוא נסע מיד לליאזנה והפך לחסידו הנלהב של בעל התניא.

צ"ן אדם לחברו

כשיהודי בצרה אי אפשר שלא להתייחס

מספרים על הרה"ק רבי מנחם מענדל ה"צמח צדק" מליובאוויטש זיע"א, שהיה לומד בבית סבו הרה"ק "בעל התניא" זיע"א. כה שקוע היה בלימוד התורה, עד שכאשר פרץ בנו התינוק בבכי גדול, הוא לא שמע אותו כלל, והמשיך בלימודו. אבל הסבא הגדול, שהיה בקומה העליונה, שמע את קול הבכי, ירד, לקח את התינוק בורעותיו והרגיע אותו. לפתע הבחין בכך הנכד, והתנצל בפני סבו באומרו שהיה שקוע בלימוד, ולא שמע את קול הבכי. אמר לו הסבא: ידעתי בני ידעתי, אולם – וכי אתה חושב שאני הייתי שקוע בלימוד פחות ממך? אך דע לך כלל: בכל מצב שלא תהיה, כשיהודי בוכה, כשיהודי בצרה, אי אפשר שלא לשמוע, אי אפשר שלא להתייחס.

להפחית מכה מהודי זה גדלות

מספרים: פעם אחת נפגש הרה"ק רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה זיע"א עם רבה של וילנא הגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זיע"א. ביקש רבי חיים עוזר מרבי מאיר יחיאל שיגיד דבר תורה, נענה רבי מאיר יחיאל ואמר דבר תורה חריף ועמוק מאוד. נרעש רבי חיים עוזר והכריז: רבי מאיר יחיאל! אתה גברא רבא, אמר רבי מאיר יחיאל: מי שאומר דבר תורה מחודד, עדיין איננו גברא רבא. ומי כן ראוי להיקרא בתואר זה? תמה רבי חיים עוזר. ענה רבי מאיר יחיאל: אשאל אותך שאלה, הגמרא במסכת מכות אומרת: כמה טיפשים האנשים הקמים לפני ספר תורה ואינם קמים לפני אדם גדול, שבתורה כתוב

"ארבעים יכנו" ובאו חכמים בכוחם הגדול ומיעטו ואמרו שחייב מלקות הוא רק שלושים ותשע ולא ארבעים. וקשה, המשיך רבי מאיר יחיאל – למה הגמרא מביאה ראיה מפסוק זה ולא מביאה ראיה מפסוק שנכתב לפני כן, שהרי בפרשת ויקרא (כ"ג – ט"ו) נאמר: "תספרו חמישים יום" וחכמים העמידו את הדבר בארבעים ותשע יום? זו אכן קושיא חזקה מאד, התפעל רבי חיים עוזר – ומה באמת התירוץ? ענה רבי מאיר יחיאל: התשובה היא: לדרוש שיש לספור ארבעים ותשע במקום חמישים זה עדיין לא פועל שום דבר, אבל להפחית מכה אחת מיהודי ובכך להקל את צערו, זה גברא רבא.

יהודי מה מעשיך?

יהודי אחד, שהיה מתלמידיו של הרה"ק מבריסק זיע"א, בא אחרי שנים לבקר את רבו. שאל אותו הרב: מה מעשיך? השיב לו: ברוך השם אני בריא ושמח בחלקי, עוסק במסחר ומצליח. המשיך הרב בשיחתם ואחרי דקות אחדות שב ושאלו: מה מעשיך? ב"ה אני רואה ברכה במעשי ידי. השיב החסיד, לא חלפה שעה קלה והרב שב ושאל אותו: מה מעשיך? תמה החסיד ואמר: רבי, זאת הפעם השלישית שאתה שואל אותי אותה שאלה, והן כבר השבתי לך עליה. צר לי, אמר לו הרבי, לא השבת לי עליה. אני שואל אותך מה מעשיך? ואתה מספר לי על בריאותך, עיסוקך במסחר והצלחתך. אלה אינם מעשיך אלא פרי מעשיו של בורא עולם למענך, ואילו אני שואל אותך על מעשיך: האם נותן צדקה? האם אתה תומך באלמנות וביתומים? האם ביתך פתוח לעניים ולקשי יום?

תלולא דצדקיא

שבת קודש כ"א טבת

הרה"ק רבי אריה לייב מוכיח מפולגא (קול אריה) ב"ר יחיאל מיכל (תק"ל) הרה"ק רבי ישראל אברהם ב"ר משולם זושא מאניפאלי (תקע"ד) הרה"ק רבי ישראל דוב בער מוילעניק ב"ר יוסף (שארית ישראל – תר"י)

יום ראשון כ"ב טבת

הרה"ק רבי שלמה מסטרעליסק ב"ר אורי (תקפ"ז)

יום שלישי כ"ד טבת

רבי נפתלי ב"ר יצחק (סמיכת חכמים – תע"ד) הרה"ק יוסף מיאמפאלי ב"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב (תקע"ב)

הרה"ק רבי שניאור זלמן ב"ר ברוך (בעל התניא והשו"ע – תקע"ג)

הרה"ק רבי שמואל ב"ר אברהם מסאכטשוב (שם משמואל – תרפ"ו)

הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב ב"ר שמעון נתן נטע (תשמ"ו)

יום רביעי כ"ה טבת

הרה"ק רבי משה צבי מסאוורין ב"ר שמעון שלמה (תר"ה)

יום חמישי כ"ו טבת

הרה"ק רבי אברהם חיים ב"ר גדליה מזלאטשוב (אורח לחיים – תקע"ה)

הרה"ק רבי ישכר בער ב"ר אהרן אריה מפרעמישלאן (ת"ר)

יום שישי כ"ז טבת

הגאון רבי שמשון רפאל הירש ב"ר רפאל (תרמ"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילא הכהן רביטבין שליט"א
חיים "ב"ר א"ר"ר ר' פרידלנד ז"ל הרה"ק על המעשר.

הלכות מוקצה (א')

(א) אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים בשבת בדרך שהוא עושה בחול, שלא יהיה לטלטל בשבת כלטלטל בחול, ועוד, שאפשר שיתעסק בכלים שמלאכתן לאיסור, ויבוא לידי מלאכה, ועוד, מפני שיהיה ניכר לכל האנשים ששבת היום, וגם אלו שלא עובדים בימות החול, ישבתו בשבת יותר, בזה שאינם מטלטלים כלים שלא לצורך. (רמב"ם הלכות שבת, פכ"ד, ה"ב – י"ג)

(ב) עוד טעם לאיסור מוקצה, מפני שהוא גדר שלא יבוא להוצאה מרשות לרשות. (ראב"ד שם)

(ג) מוקצה מחמת חסרון כיס, [היינו שמחמת חשש הפסד, הוא מקפיד שלא לטלטלו, ומקצה אותו מדעתו], אסור לטלטלו אפילו לצורך גופו, או מקומו. (שו"ע א"ח סימן ש"ח, סעיף א').

קרית קרעטשניף רחובות

טל: 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ

הרה"ק רבי שניאור זלמן ב"ר ברוך

(בעל התניא והשו"ע זיע"א)

נלב"ע כ"ד טבת תנצב"ה